

HOLLYWOOD, ENDING

JOHN
GREEN

Översättning av Jan Risheden

HOLLYWOOD, ENDING (svensk utgåva)

Originalalets titel Hollywood, Ending

Copyright © John Green, 2026

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. *No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining*

(Article 4(3) Directive (EU) 2019/790). This edition was published by arrangement with Dutton Books, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

Författarfoto Marina Waters

Översättning Jan Risheden

Omslagsillustration och design Cassie Vu

Inlagans design Anna Booth

Omslagsformgivning Elizabeth B. Parisi

Svensk formgivning av omslaget och inlaga Richard Persson, RPform

Redaktör Sofia Hannar

Utgiven på svenska av Fenix, ett imprint till
Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2026

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@bonniercarlsen.se

www.fenixforlag.se



ISBN 978-91-8998-826-2

Tryck ScandBook Nørhaven, Danmark 2026

Tryckning 1

Typsnitt Indigo Antiqua, Dazzle



Till Elyse Marshall Pfeiffer

HOLLYWOOD, ENDING

2019

DEL 1

INSPELNINGEN

JUNIPER

1

När jag fick veta att Matthew Malone ville bekanta sig med mig höll jag just på med att läsa om manuset till *Andy Warhol blir aldrig gammal* i en lägenhet med kala väggar som filmbolaget hade hyrt åt mig. Matthew ville tydligen träffas i lobbyn till sitt hotell. Vi hade precis flyttat till Pittsburgh allihop, en stad som knappast var känd för sina hotell, men Matthew hade förstås hittat det av dem som var bra. Så jag tog en Uber dit och knaprade minttabletter hela vägen medan jag tänkte på vad jag skulle säga till den berömda Matthew Malone som spelade Warhol i filmen. Matthew och jag hade pratat i telefon och växlat några mess, men alla mina vänner ville veta hur han luktade, hur han gick, vilka känslor som rymdes i hans ögon, om han som fisk var typisk för detta stjärntecken, och så vidare.

Första gången vi pratade, några månader efter att min mamma dött, ringde han mig och sa: "Jag ser verkligen fram emot att jobba tillsammans med dig", och jag sa: "Jag med", och sedan sa han: "Jag vet att du har stretat dig genom en tung tid, och jag beklagar det." Vilken fras. *Stretat sig genom en tung tid.* Och det var sant, jag stretade mig verkligen genom en tung tid.

De första veckorna efter att mamma dött kände jag mig mest lättad. Det var över. Det var som att komma upp till ytan och andas efter en lång tid under vattnet. Men så småningom insåg jag att det i själva verket inte alls var över. De döda stannar inte kvar i det förflutna, inte egentligen, eftersom man bär dem med sig.

När jag kom till hotellet gick jag till lobbyn – sinnessjukt stor kristallkrona, abstrakta målningar med neonblixtar på väggarna. Jag sökte av rummet för att hitta Matthew men såg honom inte där. Istället lade jag märke till en vacker kille – slank, ostajlat brunt hår, finurliga gröna ögon – som satt nersjunken i en cirkelrund soffa. Han skrev i en Moleskine-anteckningsbok. Han såg ut som en filmstjärna. Jag vet inget annat sätt att uttrycka det. Själv är jag attraktiv på ett sätt som skvallerbloggarna ibland kallar *intressant* eller *överraskande*. Jag har ett lätt överbett. Ögonen sitter en liten aning för brett isär. Mitt ansikte är byggt för vita duken: uttrycksfullt men inte särskilt symmetriskt. Den här killen däremot, i sina tajta, svarta jeans och sin bebisblå button down-skjorta, hade nästan en synlig aura. Det finns många människor som är attraktiva, men ytterst få är genuint magnetiska. Jag ville omedelbart köpa aktier i honom utan att ens ha sett honom agera. Jag tog några steg mot honom och lyckades få fram: ”Du måste vara Kai.”

Han tittade upp från anteckningsboken. Han tuggade tuggummi och log ett brett, oblygt leende när han tog ut Airpods-en ur öronen. ”Juniper”, sa han, som om vi hade känt varandra i flera år. Han reste sig och räckte fram handen. Jag skakade den. Greppet var starkare än jag väntat mig.

Inte så lång tid före det här hade jag lämnat ett förhållande, fast egentligen hade jag inte *lämnat* det så mycket som blivit *fördriven* från det, som när en fallen jungfru fördrivits ur kyrkans nåd. När killen var på väg ut hade han sagt att det fanns ett ord för det jag kände för honom – att det inte var *kärlek* eller *lust* utan *limerence*, det psykologiska uttrycket för ett tillstånd av ofrivillig besatthet. Jag var tjugotvå. Han var trettiosex. Han hade varit filmfotograf på min senaste film, som hade typ floppat, och nu skulle han vidare till nästa.

Efter att filmen dragit in sketna sju miljoner på premiärhelgen hade jag inget nytt på gång, så jag skrev in mig på universitetet och läste en kurs i modernistisk litteratur och konst. Jag misstänkte lite att mitt liv som skådespelare kunde vara över, men sedan kom Matthew Malone och räddade mig.

Om det funnits utrymme för mer *limerence* i mitt liv skulle jag kanske ha börjat känna den gentemot Kai i den där hotelllobbyn, men jag hade lärt mig att sann kärlek inte kan samexistera med sann ambition. Jag var inte ute efter att få ligga under inspelningen av *Andy Warhol blir aldrig gammal*. Jag var ute efter att göra mitt jobb så bra att jag blev oförneklig, att jag slutade vara, som det heter, *en före detta barnstjärna* och blev någonting annat.

”Skriver du anteckningar om din rollfigur i den där?” frågade jag och nickade mot anteckningsboken.

”Den här? Öh, alltså, nej. Det här är mer typ ett skissblock. Jag ritar bara. Skriver du ner anteckningar om din roll?”

Alltid. Till och med när jag spelade dottern till Den Oskyl-dige i en faktafetistisk tv-deckare lyckades jag göra henne värdig hundra sidor anteckningar. Ju mindre allvarligt jobbet är, desto större allvar måste man ta det på. ”Japp”, sa jag.

”Jag har läst att du är sådan”, sa han. ”Inte riktigt metodskådepelare, men väldigt seriös, eller hur?”

”Stämmer nog”, sa jag. Satan i helvete vad snygg han var, särskilt nu när han rest sig upp. Lång så det räckte och blev över.

Jag bara såg på honom i en minut, lät min blick sjunka in i hans. ”Du har inga problem med ögonkontakt”, sa han.

”Ingår i jobbet”, svarade jag utan att vika undan med blicken. Till sist skrattade han till och tittade bort.

”Skönt att en av oss är så lugn i alla fall”, sa han. ”Själv är jag helt jävla skräckslagen.”

”För vad då?”

Han räknade upp anledningarna på sina långa, smala fingrar. ”Sjabbla till replikerna, inte kunna glömma kameran, inte klara av att dela scen med Mäktiga Matthew Malone. Jag är rädd för att jag ska se rädd ut. Jag har bara varit med på en enda filminspelning tidigare, och då var det som produktionsassistent. Jag fick sparken efter en vecka.”

När det gällde de här sakerna *var* jag faktiskt lugn. Jag hade varit med på filminspelningar sedan jag var sex. För mig var det livet faktiskt det bekvämaste. När jag inte spelade in eller kampanjade för någon film visste jag inte hur dags jag skulle stiga upp eller hur jag skulle göra för att träffa folk eller vad jag skulle äta. På en inspelning besvaras alla sådana frågor åt en.

”Det kommer att gå jättebra”, sa jag till honom. ”Vad var det du tecknade?”

”Öh”, sa han. ”Dig, faktiskt. Eftersom han försöker förstå sig på dig och så. Jude, menar jag.” Han slog upp anteckningsboken och visade en jättegullig liten pennteckning av mig på röda mattan vid premiären för min senaste film. På hans av-

bildning såg man knappt mitt ansikte genom håret, och klänningen föll i en kaskad ner till anklarna.

”Vad fin, Kai. Verkligen. Dessutom var den filmen väldigt viktig för mig.”

”Jaså?”

”Jo, jag hade på mig sandaler med öppen tå på den där premiären, och någon lade upp bilder på Wikifeet, så nu har jag den stora äran att vara tillägnad en alldeles egen Wikifeet-sida.”

Han skrattade. ”Vad fan är Wikifeet?”

Jag hörde en röst bakom mig svara: ”En hemsida där fot- och tåentusiaster betygsätter kändisfötter. Jag har 4,6.” Det var Matthew, förstås. ”Av fem”, lade han till efter en kort paus.

Blek hy. Svart hår. Idel skuggor och vinklar, med en ursinnig vitalitet i blicken. Han såg mer ut som Warhol än jag hade varit beredd på, med sitt smala ansikte och framträdande kindben, som om han gått in i sin rollfigur redan innan vi börjat filma. Han kramade mig, sedan Kai. Höll Kai om axlarna en kort stund, vände sig sedan mot mig och så mot Kai igen. ”Jag har varit tjugotvå”, sa han.

Han sa det som om det var en nedbrytande sjukdom, som om folk bara ibland överlevde att vara tjugooett, vilket var mer eller mindre min egen erfarenhet.

2

Matthew tog med oss upp till sin svit på hotellets takvåning som bjöd på en utsikt över Alleghenyfloden och Pittsburghs skyline. Vår regissör, Kathryn Johnson – lång, men ändå i högklackat, med blont, bobbat hår – var där, och Matthew hällde upp champagne till alla, fast till mig hade han köpt mousserande druvjuice eftersom han visste att jag inte drack. Klart han visste.

Efter ett tag satte vi oss i en enorm U-formad soffa där Matthew och Kathryn började prata om Andy. Kai, som satt bredvid mig, frågade: "Vad vet du om Carly?"

Jag gillade att Kai ställde frågan så. Regissörer frågar ofta *Hur ser din tankegång ut här?* eller *Vad får du för impuls?* Eftersom de inte vill acceptera att man själv, en simpel skådespelare, skulle kunna känna rollfiguren på ett sätt som ingen annan kan.

"Hon är självdestruktiv", sa jag, "men också hängiven. Hon vet att man måste vilja ha det man vill ha mer än någon annan. Vad vet du om honom?" frågade jag. Jude, Kais rollfigur, var praktikant hos Andy på *Interview Magazine*.

"Jag tror att han hellre känner vad som helst än att känna

sig ensam”, svarade Kai. Jag hade väntat mig att Kai skulle vara en typisk Hollywoodkille, men i det ögonblicket insåg jag att det var någonting helt annat jag hade att göra med här.

”Ja”, sa jag efter ett tag.

Bredvid oss pratade Matthew Malone. ”Alla industrier jobbar genom att äta upp mänsklig tid och skita ut pengar, men i Hollywood använder de inte ditt arbete till att göra järn till stål eller något sådant – de använder ditt arbete till att göra *dig* till någonting. De omvandlar dig till biobiljetter eller Netflix-prenumerationer. Du är inte bara arbetskraften, du är råmaterialet också.”

Jag tog fram den lilla anteckningsboken som jag alltid har med mig och skrev.

Inte bara arbetskraft utan även råmaterial. Samma sak gäller Carly. Kvinnor ses ofta som En Sak Som Kommer Att Förändra Honom, En Sak Han Måste Rädda För Att Bli Sitt Fullbordade Jag. Så spännande att möta Andy som också vill ha saker av en, men inte de sakerna.

Matthew pratade fortfarande, och jag var trolldunden. Denne serietidningsskådespelare tänkte uppenbarligen djupa tankar om sitt hantverk, om förhållandet mellan konst och konstnär och om hur märkligt detta förhållande blir när ens egen kropp är både duken och färgen man målar med. ”Warhol både fascinerades och äcklades av sin egen mänsklighet”, sa han nu. ”Fascinerades och äcklades av att känna *in extremis*. Och det är min förbindelsepunkt med honom.”

Efter att Matthew beställt upp rumsservice lät Kathryn oss titta på *Studie i brott*, en gammal Hitchcockfilm. Matthew berättade en massa om filmens stjärna, Jimmy Stewart, som

redan var kändis när andra världskriget bröt ut men envisades med att ta värvning för den farligaste sortens tjänstgöring på den europeiska krigsarenan: att flyga B-24-bombplan över områden som kontrollerades av nazisterna. ”Jag har tänkt mycket på Stewart under förberedelserna för den här rollen”, sa han. ”Hur var det för honom som offentlig person i en miljö som en överfull militärförläggning? Så märkligt och främmande det måste ha varit för någon som Andy Warhol att ligga i en sjukhussäng, utan sina peruker, utan sina kläder, och få en gallblåseoperation. Berömmelse är en sorts rustning, och man måste ha rustningen för att överleva berömmelsen. Hur ser det ut när någon omskapar sig till en vanlig människa, som Stewart var villig att göra men aldrig Warhol?”

”Vad innebär det att hålla fast vid sitt sanna jag?” lade Kathryn till.

”Warhol skapade sig själv hela tiden. Det var hans verkliga konstprojekt. Den ständiga konstruktionen av jaget.”

Jag kände mig lyckligt lottad som fick vara här i denna enorma hotellsvit där Kathryn hade dragit för alla gardiner så att vi kunde se på filmen på ett sätt som passade dess påstådda storhet, ett rum där Matthew Malone sa saker som ”den ständiga konstruktionen av jaget”. Vilket jobb för en skådespelare, eller för vem som helst, att konstruera olika jag. Kai satt bredvid mig, så nära att jag kände lukten av hans hud. Han var lika tyst som jag, försökte smälta den surrealistiska situationen att sitta i Matthew Malones hotellsvit tillsammans med den lovande, unga filmskaparen Kathryn Johnson. Typ som, vad var det för lotteri vi hade vunnit på?

Studie i brott kändes svindlande. Jag kunde inte sluta tänka på kursen jag läst, ”Modernism i natten”, som hade utforskat hur modernistiska författare och konstnärer fångade natten.

Hur målar man natten när den egentligen är osynlig? Hur visar man fram eller formulerar något som inte syns eller hörs eller luktar eller känns? På kursen hade vi läst Gertrude Stein och Jean Toomer och tittat på målningar av Jean-François Millet och Anita Malfatti och J. M. W. Turner. Jag älskade universitetet, men jag visste också att Hollywood glömmer bort en snabbt. *A minus i en kurs på UCLA* som senaste projekt på cv:t är i min bransch ett tecken på bristande efterfrågan på ens ansikte. Det skulle finnas gott om tid att skola sig när branschen pensionerat mig.

Kathryn pausade gång på gång filmen för att peka på någon jungiansk liknelse eller nyskapande kameravinkel. Men jag tittade mest på skådespelarna, särskilt Kim Novak som spelar två olika kvinnor i filmen. De är avsedda att vara varandras spegelbilder, med väldigt olika personligheter, trots att deras utseendet av förklarliga skäl är lika. Det var fascinerande att titta på en film där den manliga huvudrollen försöker krossa en kvinnas individualitet men aldrig riktigt lyckas. För Novak var det ett komplicerat trick som hon gick i land med, och jag blev besviken när jag fick veta att hon inte ens nominerats till en Oscar. Det har aldrig varit lätt att vara ung och lovande i Hollywood.

Klockan var över midnatt när festen var slut. Kai och jag delade en Uber tillbaka till vårt hus. "Vill du ha en lugn dag innan repetitionerna börjar eller hålla igång?" frågade han.

"Lugn, tror jag. Jag kanske försöker hitta lite konst, eller går till en skivaffär och köper några skivomslag. Jag behöver ha någonting på väggarna i min lägenhet. Som det är nu är den för deprimerande."

Han öppnade sin ryggsäck och rotade fram sin anteckningsbok. Försiktigt rev han ut sidan med skissen av mig. "Här har du något att börja med", sa han.